

John, Gavin,

No. 4. }

April 1886.

{ 12te Aargang.

“Herren haver det behov.”

(Af K. Thronsfen.)

Bethphage er et Naavn, som Hvermand kjenner;
 Thi Herrens Ord gaar nu til Jordens Ende.
 Ved Olsbjergets Side laa den lille,
 Velfjendte Landsby, fredelig og stille.

Et lidet Hus ved Beien sig mon hæve,
 For Husets Dør stod Gieren, den gjevne.
 Vintvæts Pø og Blomster dækte trolig
 Gefims og Gavl paa den simple Bolig.

Men tæt ved Porten og ved Gjerdets Stave,
 Som skilte Beien fra den lille Have,
 Der vil du, saa som Skriften siger, finde
 En bunden, en sagtmøbig Afseninde. —

Da saaes tvende Mand fra Beien stride;
 De løste Dyret ved dets Giers Side,
 Og før han ved deraf, de allerede
 Begynde Afsenjøllet bort at lede.

Nu raakte Manden barst: “Flur holder stille!
 Hvi løse I mit Dyr? Hvad mon I ville?”
 Da sagde En: “Lad nu det godt dog være,
 Thi Herren haver det behov, den fjære.”

Det Ord, det Ord, det virked paa den Streng
 Som mægtig Morgendug paa tørre Eng;
 Hans Hjerte fyldtes med en stille Glæde:
 Det var, som Herren selv var der tilføle.

“Tag,” sagde ventlig han, “hvad I skal hente!
 Lad Herren ei paa mig forgjæves vente!
 Han ser og ved, jeg vil ham gjerne tjene;
 Alt, hvad jeg har, det er fra ham alene.” —

Ja Herren ved nok vel, hvorhølst han finder
 Beredte Hjerter iblandt Mænd og Kvinder;
 Han ved, hvor han skal sine Midler hente,
 Og hvor han ikke skal forgjæves vente.

O, maatte heller ikke vi forglemme,
 Hvad han har nu behov til Orkets Fremme;
 Naar Herren om en Sjælv hos os vil lede.
 Lad hans Disciple ei forgjæves bede!

Guds Rige kommer nok til Hus og Hytte:
 Om jeg til Hjælp ei mindste Finger stytter;
 Men giv Gud, at ogsaa jeg maa være
 Blandt dem, som fremme vil hans Ord og Vre!

Emil Nye.

(Indsendt.)

Emil Markus Nye var født her i
 Renville Co., Minn., den 24de Febr. 1877,
 døbt den 26de August samme Aar, døde den
 22de Februar og blev idag, den 4de Marts
 1886, lagt i sin "Seng i Jordens
 Kavn der moderlig nu ham gjen-
 mer". Og: "hans Sjæl er hos
 Gud i Himmerig og Sørgerne
 sine glemmer." Livets Sorger fik nem-
 lig Emil tidlig friste. I en Alder af kun
 lidt over tre Aar blev han forladt af sin
 Moder, der med koldt Hjerte reiste fra sine
 tre Smaa gutter, Julius, Emil og Theodor,
 og siden ikke har ladet høre fra sig. Det
 Tungeste, som vel kan ramme et Barn, — i
 en tidlig, hjælpeløs Alder. — er visstnok at
 blive forladt og glemt af sin Moder. Som
 en af de utænkeligste Ting er jo ogsaa ifølge
 Guds Ord dette, at en Moder "ikke for-
 barmet sig over sit Livs Søn".
 Arme Moder! Hun var vel en af de for-
 tvivlede Ulykkelige, som ikke vidste, hvad hun
 gjorde; men er hun endnu blandt de Le-
 vendes Tal, saa bøj Gud hendes Hjerte til
 en sand Gudsfrugt og Kjærlighed! — Moder-
 skjærligheden er en dyrebart Guds Gave og
 endnu mere da naar den er forenet med
 sand Gudsfrugt, og lykkelig det Barn, som
 bliver opdraget af en saadan Kjærlighed!
 En saadan Moders Noie betales med en
 stor Raadeløn her, naar hun faar se sine
 Børn "som Olieoiste omringt sit Bord", men
 usigelig meget mere hiøstet, naar hun faar
 møde frem for den gode Gud og sige: "Her
 er jeg og de Børn, som du havde givet mig!"

Kjære Barn! Du kan aldrig lønne eller
 gjengælde din Moder, som du skulde og
 burde, men den bedste Løn, du kan skaffe
 hende, er, at du slittig og hjertelig beder
 den Bøn, som maasse din Moder har lært
 dig: "Gud bøj mit unge Hjer-
 te til sand Gudsfrugt og Kundskab!"
 og at du i dit Levnet viser, at Gud virkelig
 har bøiet dit Hjer- te, saa du frygter Gud og
 ikke gjør din Moder vred.

Om nu lille Emil var forladt og glemt
 af sin Moder, saa var han ingenlunde for-
 ladt af Gud; det saa vi klart, vi, som
 kjendte ham. Vi saa Emil bøj sine Knæ,
 og vi hørte ham bede "Gud bøj", og
 det blev os klart, at Gud virkelig havde
 bøiet hans unge Hjer- te; thi det lille, han
 vidste af Guds Ord, Børnelærdommen og
 Salmever, syntes at være ham overmaade
 kjært. Gud havde sørget for, at Emil den
 lille Stund, han var paa Jorden, skulde
 finde et kristeligt Hjem; hans Fosterforældre
 havde annammet ham i Kristi Navn. Den
 for Børnens kristelige Opdragelse saa ivrige
 Fosterfader har meddelt mig følgende:

"Kan og en Kvinde glemme sit diende
 (Barn), at hun ikke forbarmer sig over sit
 Livs Søn? ja, om (Nogen af) dem kan
 glemme dem, da vil jeg, jeg (dog) ikke
 glemme dig" (Ef. 49, 15).

Den af sin Moder forladte Emil kom
 til os for 4 Aar siden; det var da 1½ Aar,
 siden han havde nydt sin Moders Pleie, og
 han havde da allerede haft flere midlertidige
 Hjem. Han talte ofte om sin bortreiste
 Mama, og sommetider bebrejdede han hende;
 men for dette Sidste ivettesatte jeg ham og
 sagde ham, at han ikke skulde nære nogen
 ond Tanke om hende, men hellere slittig
 bede for sin ulykkelige Mama, at ogsaa hun
 maatte komme til en sand Bod og Omven-
 delse. Os kaldte han altid Papa og Mama,
 og hans Pleiemoder kunde aldrig tugte ham
 haardere end at sige: "Hvis du er uthdig
 og uskikkelig, Emil saa vil jeg ikke være din
 Mama." Da boiedes altid hans Sind, og
 han gjorde, hvad han kunde, for at saa det
 godt igjen.

Den første Dags Morgen, han var her,

og hans Fader, som bragte ham hid, var reist, sagde han, — idet han paa en Stol stillede med sit Legetoi, — med Taarer i Vinene: "Nu har jeg ingen Mama mere". Men da min Kone sagde: "Grød ikke, lille Emil, jeg vil herester være din Mama," blev han glad, tørrede Taarerne af Vinene og tom frem til Bordet.

Han havde let for at lære, var færdig med de 5 Parter af Katekismen samt Bønnerne og havde allerede begyndt paa Forklaringen. Han havde lært at kjende sin Frelser og elste ham og havde i Forhold til sin Alder i det Hele gode Tanker om det ene Fornødne. Morgenen og Aften bad han for det meste knælende. To Gange traf det sig, at hans Pleiemoder — ved ufornærket at komme ind — saa ham knælende i Bøn. Første Gang sagde hun Intet; men den anden Gang spurgte hun ham, hvad han bad om. Han nolede en Stund med at svare; men, da vort lille Barn blev lidt munter, sagde han: "Gud har allerede hørt min Bøn; Lilla er bleven bedre". Han plejede at falde hende for sin "bedste Ven paa Jorden". Han var ikke som de Børn, der synes at have Tungebaand, naar det gjælder det Mandelige. Fik han Dag i et Saltmevæs saa var han utrættelig i at goa og nynne paa det. En Tid, før han blev syg, fik han det svært travelt med at synge det første Vers af en Sang i Børnens Harpe:

"Gjem jeg længes! af i Verden
Er saa foldt, saa mørkt, saa ødt;
Maatte snart min arme Færd
Være endt og Sorgen hødt!"

Da jeg ogsaa lagde Mærke til, at han nu ikke, som han altid pleiede, talte noget om sin nærførestaaende Geburtsdag, forsøgte jeg at minde ham derom. Dertil svarede han: "Det er, ligesom jeg ikke bryr mig om den iaar". — Nu er han færdig med sine jordiske Fødselsdage; sin himmelske Fødselsdag fejrer han nu hos Jesus og hos Englene. — Den sidste Uge før sin Død læste han flittig paa Salmen: "O tænk, naar engang samles skal". Han vilde overraske mig med at saa den lært udenad, sagde han.

Da han blev syg, spurgte vi ham, om han havde lyst til at reise herfra. Dertil

svarede han: "Ja, om det er Guds Vilje". Den sidste Dag, som var en haard Dag for ham, bejaede han det samme Spørgsmaal. Da Mama spurgte, om han bad, sagde han: "Jeg har allerede bedet mange Bønner idag". Hun knælede da ned ved hans Leie og bad for ham og med ham, bad ogsaa Gud om Forladelse for Alt, hvori hun havde feilet ved dette moderløse Barns Opdragelse. Denne alvorlige Stund fik jeg ikke overvære, da jeg den Dag var fraværende for at overhøre andre Børn.

Bed vore bedste Bestræbelser ogsaa med dette os betroede Barn maa vi befjende, at vi kun have været unyttige Tjenere. Kjære Fader eller Moder, som læser disse Linjer, vis dine Børn i Vandel, at du selv staar under en højere Opdrager; idet du underviser dine Børn, vis dem da i dit Liv, at du selv stadig gaar i den Helligaands Skole; samtal med dine Børn om Jesus og om de Ting, som passe til deres Alder at vide til Saltghed. De Timer, som jeg i al min Enfoldighed saaledes har benyttet, regner ogsaa jeg til de bedste i mit Liv."

Saa langt Emils Fostersfader, D. B. Høimyr.

I de sidste Timer var Emil stille og rolig. Hans Død var, som naar man slukker et Lys, eller, som naar et træet Barn falder i en sund, velgjørende Sovn.

Fostersforeldrene havde Intet sparet for Børnets kristnommelige Begravelse. Ved Aftning kunde man godt skjøne, at Barnet virkelig var blevet dem kjær, især var det tungt for den saa haardt prøvede Pleiemoder.

En efter Omstændighederne talrig Skare af Naboer, Børne og Børn, fulgte ham til Graven; 4 Smaagutter vare Lyghæverere.

Lad mig til Slut saa Lov til paa Børnets Vegne at talke de kjære Fostersforeldre for al den Møie og Omfarg, de have havt for dette forladte Barn, idet jeg minder dem om Jesu egne Ord: "Giv, som man giver, og man kommer til at faa dant. Barn i mit Navn, annammer mig."

"De kjære Børn, de Planter smaa,
Som I af Herren monne faa,
Saa snart de Gud kan røre,
Da sørger for, hvor I dem kan
Bed godt Exempel og Forstand
I Jesu Fødsel søre!"

M. P. Kavier.

Bethphage.

Vort Billede fremstiller det Sted paa Olsbjerg, hvor man tror, at den lille Landsby Bethphage har været beliggende. Den er bekendt som det Sted, hvorfra Herren sit Afsenuden og Jølet til sit sidste

Judtog i Jerusalem, hvorom I ogsaa kunne læse i det smukke Digt paa første Side af dette Blad. Bethphage betyder Figenhjem og maa have faaet sit Navn af de mange herlige Figen træer som der voxte.

Krissti Nedtagelse af Korset.

At, hvorledes skal jeg stue
 Alles Liv at være dødt,
 Livsens søde Himmelbrue
 At behøve Jordens Skjød!
 Guds og Alles Engles Lyst,
 Alle arme Syndres Trøst
 Udi Graven at nedfættes!
 Aldrig det af mig forfættes.

Nu er Graven mig en Glæde;
 Thi din Haand skal bække mig;
 Saa jeg vil ei mere græde,
 For at man begraver dig;
 Thi du blev dog ikke dødt,
 Men kun Dødsens Dorte brød
 Og fordrev al Gravens Mørke
 Ved din Gubdoms Kraft og Styrke.

May og Robert,

eller

Hvorfærdigt Guds har i en Besigtelse

(Fortsættelse.)

"Har du aldrig haft Forældre?" spurgte Robert forbauset.

"Na, det maa jeg vel have haft!" sagde May eftertænkfuld. "Har du da nogenstude kjænt Børn, som ikke have haft det?"

Robert betænkte sig, — nei, han kunde ikke erindre nogenstude at have hørt noget Saadant — han fik spørge sin Moder derom.

Vel hundrede Gange søgte jeg Oplysning om mine Forældre; men fik kun vid, at en Dame havde anbefalet mig til en ledig Plads i Waisenhuset, — og at en ubekjendt Mand havde bragt mig did. Denne Dame skulde siden være død, og Ingen kunde give mig nogen nærmere Vested. . . .

"O de maa være leit, naar man ingen Forældre har," sagde Robert.

"Du har jo heller ingen Fader?" svarede May.

"Jo vist," svarede Robert, "han i jeg en!"

"Faa, og hvor er han?"

"I Amerika."

"Hvorledes kom han da did?" spurgte May, idet han gæbede af Forbauselse, — Amerika synes ham at ligge udenfor Verden.

"Moder har sagt, at han vilde forjense Penge der, fordi det gif ham saa galt hjemme."

"Saa, og hvor er han nu da?"

"Ja, det ved vi ikke!"

"Hvor længe har han di været borte?"

"Jeg var tre Aar gammel, da han reiste."

"Har han da slet ikke skrevet?"

"Jo, det har han nok, men ikke paa et Aars Tid nu."

"Kanskje er han død. . . ."

Forfrættet for Robert sammen: "O nei — det vilde være forfrætteligt, hvis han var død! Moder har grædt nok alligevel."

"Og nu er hun syg?"

"At ja!" svarede Robert sorgmodig.

"Hvad feiler hende da?"

"Doktoren siger, at hun har Lungebeændelse."

"Hvorledes paadrog hun sig den?"

"Hun var allerede syg der, hvor vi forhen boede, hun havde forføjet sig."

"Hun arbejdede for Dagson, ikke sandt?"

Robert nikkede med Hovedet.

May havde hele Tiden rolig skaaret videre, nu holdt han Træstykket op foran sin lille Kammeret.

"O, hvor vakkert!" raabte denne, idet han for Dreblisset ganske glemte sin Bestyring; "det er jo Sultan! Har du virkelig gjort det selv?"

"Naar jeg bare havde en bedre Kniv, kunde jeg nok arbejde ganske andre Ting; denne fandt jeg ergang paa Veien. — En eller Anden havde kastet den bort, fordi Epidsen var afbrukket. Jeg sparede Penge sammen for at købe mig en Kniv. — det er mit kjoeste Dnske at eie en. Da blev Sultan syg, og min Husbond vilde ikke koste Noget paa den, — jeg kunde ikke lade den tro Hund do. . . . nu. — jeg maa vente endra længere. . . ." og May sukede dybt. I Sandgaden ligger i et Butikvindu en saa vakker Kniv, som netop vilde passe for mig men den koster 2 Kroner; hver Dag gaar jeg forbi der for at se, om den endnu er der. Tgaar var det som mit Hjerte næsten holdt op at slaa, — jeg saa den ikke; men siden havde jeg igjen nær jublet høit af Glæde, de havde bare stillet Sagerne anderledes. At, naar den blot ikke bliver solgt, for jeg har sparet Pengene sammen!" og May foldede Hænderne, da han tænkte derpaa.

"Hvor meget har du da opsparet?" spurgte Robert ivrig.

May sukede igjen: "Jeg har nu kun 30 Dre, og tidligere havde jeg en Krone!" Bedrovet sænkede han Hovedet, medens Sultan, som saa sin Ven bekymret, løstede sin store sorte Lab, og stødte et Par Gange til hans Arm med den, for derved at træffe hans Opmærksomhed hen paa sig.

"Min Fader gjorde saa vakre Udsjæringer," sagde Robert, "han gjorde Ugre og Ester, og. . . ."

"Birkelig!" afbrød Max ham, "hvoreledes saa de da ud?"

"Jeg ved det ikke rigtigt; men Moder forvæller mig ofte derom; det var Kugle derpaa sagde hun, og smaa Keder og Blomster; hun maa vise dig den deilige, lille Uffe, som han arbejdede, førend hun drog bort...."

"O ja, det skulde jeg gjerne ville se; er...."

"Max, kom hurtig!" raabte nu en Stemme fra et Vindu i Forbygningen

"Det er min Husbond," sagde Max, "Sultan bliv du rolig her og pas paa Burene, hører du? Jeg skal hente dig siden! Du kan lediage mig," sagde han til sin nye Ven.

"Men tør jeg det?" spurgte Robert.

"Ja vist! Du maa ikke blive bange, om min Husbond stjænder, han gjør det, ret som det er, men mener ikke noget Ondt dermed." Imidlertid gik han saa rasst op til Husket, at Robert neppe kunde følge ham; hans smaa Ven maatte gjøre tre Stridt mod et af hans langbenede Kammerats

Gieren af Butikken i Forbygningen var en meget forunderlig Mand, som drev de forskjelligste Haandværk paa en Gang, efter som et af dem alene ikke kunde have ernæret ham i den fattige Bydel, hvor han boede. Dygtig var Kristian Häuser, det kunde intet Menneſte bestride ham; han havde aldrig i sit Liv ladet en Veilighed til at lære Noget gaa ubenyttet hen, og det kom ham nu tilgode. Han lappede Klæder, satte itubrukne Porcelæntar saa skjont sammen, at man neppe kunde mærke Staden, og de gjorde ligesaa god Tjeneste som før; han forgyldte Billedrammer, restaurerede Osematerier, — dog det vilde føre for vidt at opregne Alt, hvad Kristian kunde præstere. Den fjerde Bestjæmtelse for ham var Umgangen med Fuglene som han nærede stor Forsjærlighed for; andre Dyr brød han sig ikke det Ringeste om, gav neppe Agt paa dem; men Alt, hvad der tilhorte den bejærede Slægt, interesserede ham meget. Fra den fornemmere Bydel kom i den senere Tid mange Kunder til ham for at hente en

dresseret Papegoie, Dompap eller Stær hos ham, saa at Kristian turde haabe at det est hørt vilde gaa bedre med Handelen. Da Gutterne traadte ind i Butikken, var nylig en Kunde ankommen, som nu levede geren underholdt sig med. Han var en liden, pukkelrygget Mand, som sad med Benerne slaaet under sig paa Disken og spæde ivrig paa en gammel Frak, meders han talte med den Fremmede, og saaledes sit Robert Tid nok til at monitre ham og hans Omgivelser. Max havde haft Met den lille Gut gik næsten fra Sands og Samling, sig Surren, Søsten, Koidren og Skigen var der om hinanden. Baggene vare bedækkede med Fure, som hang tæt ved Siden af hinanden, — Robert havde slet ikke tænkt, at der gaves saa forskjelligartede Fugle i Verden. Men det Vidunderligste var Kristian Häuser selv; den lille vanstabe Mand forblev ikke et Dieblit rolig, hele hans Person var i Bevægelse; sine Dine pressede han det ene Dieblit fast sammen, saa at de ganske forvandt, for i det næste pludselig at spile dem vidt op, saad de i a ubyggelig store ud. Hans Næse bevægede sig frem og tilbage saaledes, som Robert endnu aldrig havde seet ved en menneskelig Næse; hans Mund trak sig først til venstre, derpaa til højre, saa høit op, at Gutten frygtede for, at hans Kinder skulde kløves lige til Dinene. Paa hver af hans Skuldre sad en Papegoie, som efterlignede alle sin Herres Bevægelser, og med et høit Fkrig ejentog den ofte hans Ord, saa at Robert ængstelig boiede sig op til sin nye Ven — noget Saadant havde Barne aldrig seet i sit Liv. Nu kom ogsaa en Raavn hoppende; med megen Besvær svang den sig op paa Kristians Hoved, hvor den blev staaende aldeles ubevægelig med høiet Hoved, som om den opmærksom lyttede paa, hvad dens Herre talte med den Fremmede.

(Fortsættes)

Feil.

(Efter Spurgeon.)

Den, der roser sig af at være fuldkommen, er uddømt i Daarstab.

Alle Menneskenes Feil ere ikke skrevne paa deres Bander, og det er godt, at de icke er Tilbædet; thi ellers vilde Hættene trænge til meget brede Stogger.

Der er Fuld i Flintestenen, hvor fuld den end ser ud; vent, til Støvet kommer til at slaa til den fast, vil du se det.

Den Hest er god, der altid rigtigt træder,
Den Biv er ligesaa, der altid Manden glæder;

men det er stikert, saadanne Heste og saadanne Kultruer findes kun i Daarens Paradis, hvor der groer Rooser via Træerne.

Det er taabeligt at jage en prøvet Ben bort, fordi han en eller to Gange har fejlet; thi man kan ikke slippe sig af med en ensiet Hest og kjøbe en blind istedet.

Da vi Alle ere fulde af Feil, maa vi lære at bære over med Hverandre.

Vi burde benytte vore Medmennesker som Spejle til deri at se vore egne Feil og rette hos os selv, hvad vi se hos dem.

Jeg kan ikke udstaa de Mennesker, der stikke sin Næse ind i Hvermands Hus for at opdage hans Aet og bruge Fortrolighedsbriller for at se hans Svagheder. Saadanne Folk skulde hellere anstille Undersøgelser hjemme; de vilde da maastræ se Djævelen, hvor de lidet ventede det.

Hvad vi onske at se, se vi sædvanlig, eller vi bilte os ind at se det. Feitene ere alrio nok, hvor Kjærligheden er tynd.

Der vilde være en langt behageligere Forretning, idetmindste for ander Folk, end de, der søge efter Feil hos Andre, vilde sende sine Hunde paa Jagt efter Næstes gode Sider.

Med Hensyn til vore egne Feil, da maatte det være en stor Tavle, som skulde rumme Regnskabet over dem. Men Gud ste Lov, vi vide, hvor Regnskabet over dem opgjøres, da hvorledes vi skulle faa det afgjort. Endogs alle vore Feil elsker Gud os endnu, dersom vi af Hjertet tro og forlade os paa hans Søn. Lader os derfor ikke

blive modløse, men haabe at leve og belæres og gjøre nogen Nytte, førend vi dø.

Skjøndt Bognen knager, vil den komme hjem med sit Læs; skjøndt den gamle Hest undertiden synker i Kua, vil den dog endnu kunne udrette et Stykke Arbejde. Det nytter ikke at lægøe sig ned og Intet bestille, fordi vi icke kunne udrette Alt haledes, som vi onske det.

Gaa de.

Mit Første er et Dyr med Lyder og med
Dyder.

Mit Andet er en Lyd, som Dyret gjerne
lyder.

Mit Tredie er et Dyr, som Første gjerne
nyder.

Mit Fjerte er en Bog, man alle Smaafoff
byder.

Opløsning

paa Gaade 1 i No. 2:

Feil:

Rigtig opløst af H. K. L., Spring Grove, Minn.

Opløsning paa Gaade 2 i No. 2:

Svar.

Krogede Spørgsmaal.

1.

Hvad er det, som gaar opover Vaffe og nedover Vaffe og dog alligevel staar stille?

2.

Hvad er det, som en Herre icke har og aldrig kan have, og som han dog alligevel kan give en Dame?

Ny Bog.

"Hans Egede, Grønlands Apostel", er et lidet opbyggeligt Missionskrift, der nylig er udgivet af "den norsk-luth. Forlagsforening" i Chicago til Minde om 200 Aarsdagen efter Egedes Fødsel, den 31te Januar d. A. Det erholdes i Boghandelen for 30 Cts. pr. Expl.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.